

הרופאים לא זעקו

מצחיקים הרופאים הממשלתיים האלה, באמת. יצאו להילחם כמו אריות על השוואת שכם עם שכם של רופאי קופת-חולים, ועל זכותם להקים גוף ייצוגי משלהם, וברגע שהגברת מאיר (בניגוד, מסתבר, לדעתו של שריהבריאות) חתמה על צווי-ריתוק, הרימו הרופאים את ידיהם, קיפלו את זנבם וחזרו לעבודה כמו ילדים טובים. במיבחן זה, שבו הועמדו הרופאים ה-ממשלתיים, התברר לפתע שאין להם ביי-צ'ים. תוך זעם, התמרמרות ומחאה קיפ-לו הרופאים הנופיים את דגלי מלחמתם, וחזרו לעבודה תקינה.

מה הפחד, אני לא מבין. מה הבהלה הזאת מפני פיתח-נייר, הנושאת את חתימתה של ראש-הממשלה?

אחת מהשתיים: אם הרופאים נשתכנעו מדברי הכיבושין ומהטפות המוסר שהופ-עו לגדם בכל אמצעי התקשורת הממ-לכתית — חייבים היו השובתים, הבלתי-אחראים לחזור לעבודה, "לטובת הציי-בור", מבלי שיפגעו לגדם צווי-ריתוק.

ואם הם מוחים, זועמים ומתמרמרים נגד הפעלת צווי-הריתוק, אם לדעתם נגרם עוול משווע, אם הם חושבים, שלממשלה לא היתה זכות מוסרית עליהם בקר-נסות ובמאסר — למה נבהלו מפיסות-הנייר?

למה לא הכריזו בתוקף ובאומץ שהם מסרבים לקבל את צווי-הריתוק? הרי גם

רופאי קופת-חולים הביעו את הודהותם עם השובתים! אילו היו לרופאים הממשלתיים ביצים, היו שורפים את צווי-הריתוק, מסרבים לשלם את הקנס, והולכים לשבת בבית-הסוהר. אם הם מאמינים שמלחמתם צור-דקת, עליהם להיות מוכנים לשבת למ-ענה בבית-סוהר. אילו כך נהגו, אילו אפי-לו הודיעו לממשלה על כוונתם לא להי-שמע לצווי-הריתוק, היתה הממשלה נאל-צת, בסופו של דבר, להיכנע ולקבל את תביעותיהם הצודקות.

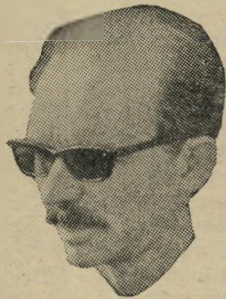
הרי אין להעלות על הדעת שיושיבו את כל רופאי המדינה בבתי-סוהר! צור-ריתוק הוא פאנטז אפקטיבי, כאשר הוא מופעל נגד קבוצה קטנה של שובתים. אולם אין לו כל ערך כאשר מנסים להפ-עילו נגד ציבור של רבבות. רבבות אלה, אם הם יתעקשו מאוד, יש בכוחם להרי-יב בבית-הסוהר, או לפחות לגרום להת-פטרות, ולשחרור על צווי-הריתוק.

הרופאים הממשלתיים לא היו מוצאים את עצמם לבדם במערכה הזו. איגוד הביאוכימאים והמיקרוביאלוגים, מוכירות רופאי-קופת-חולים וועדת-התי-אום של האירגונים האקדמיים מתייח-סים באהדה למאבק רופאי המדינה. במל-חמה סוציאלית זו, ידם היתה יכולה להיות על העליונה. אלא מה? בשביל מלחמה כזו צריך ביי-צ'ים, ומסתבר שלראש-הממשלה יש חזקה בלעדית על מיצרך חיוני זה.

שם טוב - הביתה!

זה לא קורה לי לעתים קרובות, אבל, לפעמים, בניגוד לרצוני, אני מוצא את עצמי במצב הבלתי-נסבל, בו אני נאלץ להסכים עם דעת הרוב.

זה מה שקרה לי השבוע בעניין שריהבריאות. חבר ויקטור שם טוב, כולם הסתערו על התנהגותו כי פרשת צווי-הריתוק של הרופאים הממשלתיים, ורבים תבעו את התפטרותו. זה לא נעים, זה מביך מאוד, אבל בעיניי זה אני מסכים עם דברי הביקורת הקשים שהוטחו נגדו. לא ייתכן ששרי-הבריאות יתנגד להחלטת הממשלה וימשיך לשבת בתוכה, זה פשוט לא הוגן מצידו. להסכים מצד אחד להחלטת הר-ממשלה, ולהיות שותף לביצוע מדיניותה, ומצד שני להביע ברבים את הסתייגותו מהחלטה זו, שהתבטאה, בין השאר, בסיי-

רובו לחתום על צווי-הריתוק. החבר שם-טוב אמנם סיים בהצטיינות את הקורס לאקרובטיקה אידיאלוגית של מפ"ם, אבל נדמה לי, שתוך כדי נסיון לבצע את התרגיל הבלתי-אפשרי של אחיזת המקל מ-שני קצוותיו ביד אחת ובר-עת ובעונה אחת — הוא עלול לשבור את הראש. אנשים המנסים למצוא-חן בעיני כולם, סופם שאי-נם מוצאים-חן בעיני איש. זה מה שקרה גם לחבר שם-טוב.הפעם הוא ניסה להיות בסדר עם הממשלה עליידי-קבלת האחריות להחלטתה, ולמצוא-חן בעיני הרופאים עליידי סירובו לחתום על צווי-הריתוק. מה שייצא לו מכל חר-גילי ההתנהגות האלה הוא מנה גדו-שה של בוז ברגלי העולמות בהם ניסה לזכות.

אופקים חדשים ל"אל-על"

אני לא יודע איפה הייתם אתם בשבוע שעבר — אני הייתי בדרך לאוסטרליה, במטוס שבו עשה זוג צעיר את המספר, שפתח דף חדש בתולדות התחבורה ה-אוירית. עם "ידיעות אחרונות" ביד, ראיתי אותם שקועים בתרגיל מסובך מתוך ה"קאמא-סוטה", מנותקים מכל הר-סובב אותם ומצפצפים על נוסעי המטוס ואנשי הצוות הנרגשים. כמו אוזני שמעתי את הדייל מבקש ומתחנן לפניהם שיפסיקו, שיתאפקו, שי-יכנסו לחדר הנוחיות — והם בשלהם. הנערה המשלחת, שעלתה וירדה מה-נוסע בתנועות אלגנטיות וקצביות, כשי-היא משמיעה גניחות ואנקות תשוקה סו-ערות, סירבה להקשיב להטפתו של הדייל. היא עוד איימה עליו, שתגיש תלונה נגד החברה המתערבת בענייניהם הפרטיים של הנוסעים.

רק כאשר התברר, שפעולתם מסכנת את שלום המטוס ואת שפיות דעתם של אנשי-הצוות, אמרה הנערה: "טוב, רגע אחד, רק רגע... זהו! גמרנו." ובכך הגיעה פרשת האהבה הספונטאנית לסיימה. אני לא יודע מה היתה תגובתכם ל-מיקרא הידיעה הסנסציונית הזאת — אני הייתי בעד הזוג הצעיר. לכל הרוחות! למה לא, בעצם? מה זה עניינו של מישוה, אם זוג צעיר מחליט להתעסק לעיני כולם? אם להם לא איכפת, לנו ודאי שזה לא צריך להיות איכפת. אם כבר חברה מתיירנת — אז עד הר-סוף! במטוסים, באוניות, באוטובוסים, ברחובות, בגנים ציבוריים, לאור היום, לעיני כולם. למה לא? שיבלו! לי זה לא מפריע. אני מבטיח לכם, שלא הייתי מבטיח בוזג מתעסק יותר משאני מבטיח בוזג שמתנשק בבית-קפה. מי שמת-רגש מדברים כאלה, שיכתוב מכתבים למערכת, או שישב בצד ויאונן. זו בעייה שלו, ולא של הווג. חברות המטוסים, המתחרות ביניהם על מתן שירות לנוסע, צריכים היו כבר מוזמן

לשים לב, שהנוסעים אינם מסתפקים ב-ארוחות קפואות, משקאות וחיוכים מלאי-כותיים של דיילות. מה שחסר היום לנוס-עים זה מעט אהבה בין המראה לנתיחה, וחברת מטוסים שרוצה להפוך את הטיסה לחוויה אשר לא במהרה תישכח, צריכה לעשות כל מה שביכולתה כדי לספק את דרישות הנוסעים. שהרי הלקוח תמיד צור-דק, לכל הרוחות! אילו שמעה "אל-על" בקולי, היתה מדי-פיסה מיד סידרת כרונות פורנוגרפיות, ה-מתארות זוגות במצבי-מישגל שונים במי-

קליטת עולים

מחלקת הקליטה של הסוכנות היהודית יכולה ללמוד ממכון וייצמן, איך צריך לטפל בעולים חדשים. לפני שבוע, כאשר הגיעה ארצה קבו-רה של 12 באבונים מאפריקה, באו לקבל את פניהם בנמלי-התעופה שני מדענים בכירים — פרופסור דויד סמואל ומר-אפרים בנהר — שלחצו את ידי העולים, וכיבדו אותם בכרטיסים ובבגנות. במסיבת-עתונאים מאלתרה, שנערכה בנמלי-התעופה, אמר ראש קבוצת הבאבו-רים, מר רמו נחמו: "ישראל — הרבה טוב, מכון וייצמן — בננה. באבונים שמח לחקור התנהגות וכישר למידה של פיזי-קאים יהודים. באבונים לא-בלאב ישראל. תמיד. ממלחמת ששת הימים — התעור-

המוות משתלם למישהו

הזכורת קטנה: בסך הכל (שבוע שבין 5.8 וה-12.8) הרוויח עתון "הארץ" ממותו של עזרי לייבושץ ז"ל, למעלה מ-100 ש-

במלאות 37 שנה ו-30 יום לפטירתו של

חיים נחמן ביאליק ז"ל

לא ייאמן אך כנראה הלכת לבלי שוב. השארת חלל ריק בלבנו היתום והשבור. נקטפת פתאום כפרה בין קוצי אלמוות. הלב ממאן להאמין כי אתה הי-עליו, הוץ, הפעלתו, הטהור והמסור נכנעת למוות בעודך בחיים. מלאת בשיריך את ספרי הלימוד ואת קופת המדינה בשטרותיך. לעולם לא נשכח את עיניך הי-מחייכות בצילומיך הפוטוגנים. במילוי שטח המודעות על עיתוי-גיהעורב ננוחם.

נעלה לקברו ונתייחד עם זכרו

תחבורה מעקרון: שכונת ג'זחה א' מאחורי המכולת של רבניצקי. בהודמנות זאת נעמד גם רגע דום לזכרו של תיאודור הרצל ז"ל שנפטר במיקרה באותו תאריך.

טוסי "אל-על", כשהסימה החדשה היא "טיסה באל-על — שווה מיספר 1" או: "במטוסים שלנו כולם מתרוממים אל על 1" או: "Fuck your way to Israel!" או פשוט: "Come in El-Al as you come to Israel". אני מתאר לעצמי שההוראה הראשונה שהנוסע ישמע במטוסים המתירנים תהיה: "אנו עומדים להמריא בעוד רגע. נא לכו-בות את הסיגריות ולהתיר את החגורות."

רות גדולה. אבא אבן — בוגנה-בוגנה! מדבר באבונות — אוקספורד! פרופסור דויד סמואל, אשר בירך את קבוצת-העולים בשם המכון, והשיב לי-שאלות העתונאים, הסביר, בין השאר, ש-בקבוצה הראשונה נכללו רק ארבע נקי-בות, "שכן המחזור החודשי שלהן מפריע למחקר". הערה זו עוררה את זעמה של נציגת המין היפה, הבאבונית נחמה נחמה, שניסתה לנשך את אוזנו של מר אפרים בנהר, כשהיא וועקת, "זה התירוץ שכל מוסדות-המדע נותנים כאשר הם מפלים את הנשים לרעה! אנחנו דורשות שוויון!" גמו-לעתונאים כדברי ברכה מסורתיים, המקובלים בנאירובי, וגמנעה שערורייה.

עשרה אלף ושש מאות לירות עליידי פירסום מודעות-אבל במחיר ה-מופקע של 22 ל"י האינטש.

במלאות שלושים לפטירת אבי-נו, מלכנו, דודנו, אחינו, שכנו, מכרנו ומיודענו **זורבל כר-מי, אליאס לוי יהושע, אליאס כגן משה, אליאס ויטוריו ברדיני, אליאס שמואל (סמי) דלפון** — כולם ז"ל.

חלפו שלושים יום מאותו רגע גדול בו נפטרו ממך אחת ולתמיד, תודה לאל. הלב ממאן להאמין כי אתה הי-רמאי, הגנב, המנוול, חסר המצפון, הזייפן והמושחת ש'חררת אותנו סוף-סוף מנר-כחותך המחרידה. מאז נלקחת מאיתנו חזרה השימי-חה למעוננו, השמש זרחה בעירנו וילדים שוב העזו להשמיע קול שירה וצחוק. לעולם לא נשכח את הסבל שי-גרמת לנו בחייך. ברוך שפטרנו מעונשך. ביום חמישי, כ"ח באב תשל"א (19.8.71) נעלה כולנו לקברו, כדי לוודא שהוא עדיין שם.

המשפחה, השכנים והמכרים